DOMSTOLENS KENDELSE
19. marts 1993 *

I sag C-157/92,

angående en anmodning, som Pretura circondariale di Genova i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Pretore di Genova

mod

Giorgio Banchero,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af traktatens artikel 5, 30, 37, 85, 86, 90, 92 og 95, og artikel 2, artikel 4, stk. 1, og artikel 6, stk. 2, i Rådets direktiv 72/464/EØF af 19. december 1972 om forbrugsbeskatning af forarbejdet tobak bortset fra omsætningsafgift (JO L 303, s. 1),

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene C.N. Kakouris, G.C. Rodríguez Iglesias, M. Zuleeg og J.L. Murray samt dommerne G.F. Mancini, R. Joliet, F.A. Schockweiler, J.C. Moitinho de Almeida, F. Grévisse, M. Diez de Velasco, P.J.G. Kapteyn og D.A.O. Edward,

generaladvokat: C. Gulmann
justitssekretær: J.-G. Giraud,

* Processprog: italiensk.

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved kendelse af 14. marts 1992 indgået til Domstolen den 8. maj 1992 har pretore di Genova (Italien) i medfør af EØF-traktatens artikel 177 i forelagt Domstolen en række præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af traktatens artikel 5, 30, 37, 85, 86, 90, 92 og 95 og artikel 2, artikel 4, stk. 1, og artikel 6, stk. 2, i Rådets direktiv 72/464/EØF af 19. december 1972 om forbrugsbeskatning af forarbejdet tobak bortset fra omsætningsafgift (JO L 303, s. 1).

2 Giorgio Banchero har under den sag, der er rejst mod ham ved pretore di Genova på grund af ulovlig besiddelse af 2,3 kg udenlandske cigaretter, for denne ret gjort gældende, at det italienske monopol på forarbejdede tobaksvarer og de italienske retsregler, der gælder for indførsel af forarbejdede tobaksvarer fra andre medlemsstater, er uforenelige med fællesskabsretten.

3 På denne baggrund har pretore di Genova forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

» *Spørgsmål I*

Er bestemmelserne i traktatens artikel 5, 30, 37, 85, 86, 90, 92 og 95, i artikel 2 og artikel 6, stk. 2, i Rådets direktiv 72/464/EØF af 19. december 1972 om forbrugsbeskatning af forarbejdet tobak bortset fra omsætningsafgift, samt bestemmelsen i

artikel 4, stk. 1, i samme direktiv, sammenholdt med Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 (sjette momsdirektiv, EFT L 145, s. 1), forenelige med karakteren af og de særlige regler vedrørende et statsmonopol som det, der — også således, som det er udformet i praksis — følger af den i den italienske stat for tobakssektoren gældende lovgivning?

Specielt ønskes det oplyst,

1) om traktatens artikel 37, stk. 1, skal fortolkes således, at statsmonopolet for forarbejdet tobak nu skal omlægges, således at enhver mulighed for direkte eller indirekte at forskelsbehandle medlemsstaternes statsborgere, for så vidt angår forsynings- og afsætningsvilkår for tobak, udelukkes

2) om traktatens artikel 37 skal fortolkes således, at det nu efter denne bestemmelse er tilladt at opretholde et statsmonopol, der omfatter både eneret til produktion af og handel med de varer, monopolbeskyttelsen omfatter, eller om den eneret til produktion og salg, der er tillagt et statsmonopol, i sig selv er egnet til at bevirke forskelsbehandling i traktatens artikel 37's forstand

3) om traktatens artikel 30 er forenelig med et produktions- og salgsmonopol som det italienske, eller om et monopol af denne art på grund af sine iboende genskaber kan åbne mulighed for, at der træffes valg, hvorved der gives visse varer en fortrinsstilling, og som vil kunne antage form af 'foranstaltninger med tilsvarende virkning', jf. traktatens artikel 30

4) efter hvilket kriterium der eventuelt i tilfælde af, at det fastslås, at de ovenfor nævnte traktatbestemmelser er uforenelige med de regler, der ifølge italiensk ret gælder for det statslige tobaksmonopol, skal ske en tilpasning af dette monopol for at bringe det i overensstemmelse med de forpligtelser, som ved fællesskabsretten er pålagt medlemsstaterne i den pågældende sektor, og navnlig for at få det til at harmonere med traktatens artikel 90, stk. 1, og med de andre fællesskabsbestemmelser, der gælder på området

5) om artikel 2 i Rådets direktiv 72/464/EØF kan anses for at være forenelig med en national lovgivning (lov nr. 825 af 13.7.1965 og lov nr. 724 af 10.12.1975), hvorefter der pålægges importeret forarbejdet tobak en 'ekstraafgift ved indførsel', som nævnte direktiv ikke indeholder bestemmelse om

6) om artikel 6, stk. 2, i Rådets direktiv 72/464/EØF, sammenholdt med traktatens artikel 95, kan anses for forenelig med en national lovgivning (lov nr. 825 af 13.7.1965 og lov nr. 724 af 10.12.1975), hvorefter indenlandske importører og producenter er undergivet forskellige ordninger med hensyn til opkrævning og betaling af forbrugsafgiften

7) om traktatens konkurrenceregler, navnlig artikel 5, 7, 85, 86, 87, 88, 89 og 90 også finder anvendelse på virksomheder, der ved lov er tillagt monopol, med eneret til produktion af og handel med de varer, monopolbeskyttelsen omfatter

8) om traktatens artikel 37, sammenholdt med artikel 92, er forenelig med nationale regler, der — i forbindelse med den støtte, der lovligt ydes en virksomhed, der er tillagt enerettigheder — gør det muligt for denne virksomhed at bringe sine egne varer i handelen til andre (og vel også lavere) priser end dem, der skal betales for tilsvarende varer, der hidrører fra andre lande i Fællesskabet.

Spørgsmål II

Såfremt det ovenfor gengivne spørgsmål besvares bekræftende, ønskes det oplyst, om den hidtil gennemførte harmonisering i Fællesskabet af forbrugsafgifterne og afskaffelsen af told i Fællesskabet i forbindelse med det af Domstolen nærmere udformede proportionalitetsprincip og forbuddet mod forskelsbehandling er til hinder for nationale regler, hvorefter de sanktioner — også af strafferetlig karakter — der er fastsat i toldlovgivningen med hensyn til afgifter ved indførsel, anvendes på overtrædelser af forbrugsafgiftsordningen for varer, der er omfattet af statsmonopolet, idet sådanne overtrædelser betragtes som smugleri, i modsætning til, hvad der er tilfældet for tilsvarende overtrædelser for så vidt angår andre afgifter, der anvendes inde i staten?«

4 Det bemærkes indledningsvis, at det for at opnå en fortolkning af fællesskabsretten, som den nationale ret kan bruge, er påkrævet, at denne giver en beskrivelse af de faktiske omstændigheder og de regler, som de forelagte spørgsmål hænger sammen med, eller i alt fald forklarer de faktiske forhold, der er baggrunden for dens spørgsmål (dom af 26.1.1993, forenede sager C-320/90, C-321/90 og C-322/90, Telemarsicabruzzo m.fl., Sml. I, s. 393, præmis 6).

5 Som Domstolen bemærkede i ovennævnte dom, gælder disse krav ganske særlig på visse områder, som f.eks. konkurrencerettens, der er karakteriseret ved komplekse faktiske og retlige forhold.

6 Forelæggelseskendelsen indeholder imidlertid ikke tilstrækkelige oplysninger til at opfylde disse krav. Den forelæggende ret begrænser sig således til dels at omtale det italienske monopol for forarbejdede tobaksvarer uden at angive, hvilke elementer der indgår heri, og forskellige former for forskelsbehandling, hvis indhold ikke nøjere præciseres, med hensyn til betingelserne for indkøb og afsætning af varerne, dels omtales den »ekstra afgift ved indførsel«, som pålægges forarbejdede tobaksvarer fra andre medlemsstater, og endelig de straffebestemmelser, der gælder for ulovlig indførsel af forarbejdede tobaksvarer. Retten angiver hverken indholdet af de bestemmelser i den nationale lovgivning, hvortil den henviser, eller de præcise grunde til, at den er i tvivl om deres forenelighed med fællesskabsretten og derfor finder det nødvendigt at forelægge Domstolen præjudicielle spørgsmål. Oplysningerne i forelæggelseskendelsen gør det ikke muligt for Domstolen at give en relevant fortolkning af fællesskabsretten, idet den nationale rets omtale af de retlige og faktiske omstændigheder er for upræcis.

7 Det må herefter i henhold til procesreglementets artikel 92 fastslås, at det er åbenbart, at de præjudicielle spørgsmål, der er forelagt Domstolen, må afvises.

Sagens omkostninger

8 De udgifter, der er afholdt af den italienske regering og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, der har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN

Den af Pretura circondariale di Genova ved kendelse af 14. marts 1992 forelagte anmodning om en præjudiciel afgørelse afvises.

Således bestemt i Luxembourg den 19. marts 1993.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

O. Due
Præsident